

5 Οκτωβρίου 2022

«Η Ορθοδοξία είναι το Α και το Ω. Η αρχή και το τέλος του κόσμου»

Ορθοδοξία / Θρησκευτική ζωή

Αλέξιος Παναγόπουλος (Academician Prof. DDDr. Pdoc. Dr.Habil. Alexios Panagopoulos)

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΕ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟ:

«Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ Α ΚΑΙ ΤΟ Ω. Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ».

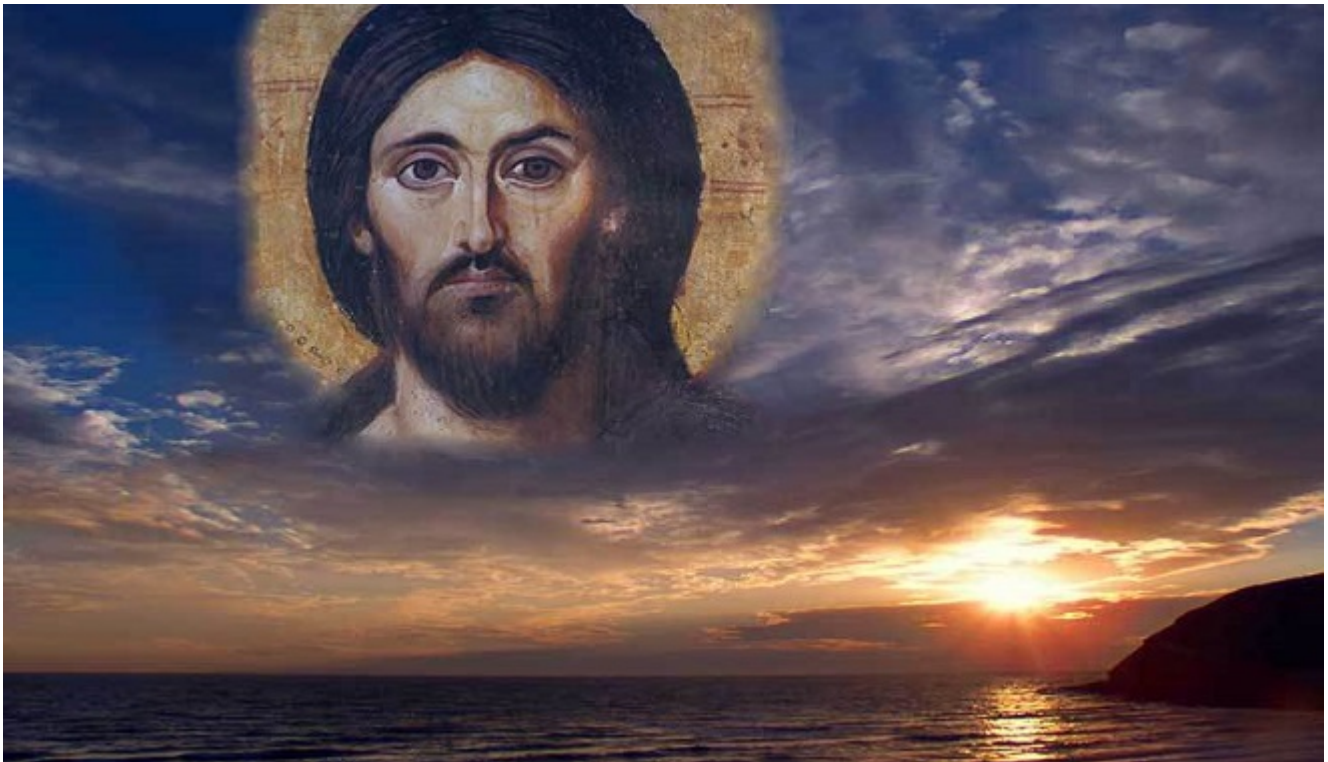
[1]

Η ιστορία μας διδάσκει ότι απ' τα πολύ αρχαία χρόνια ο άνθρωπος αναζήτησε μέσα από τη δίνη των μεταφυσικών του ανησυχιών να ανακαλύψει όσο θα μπορούσε περισσότερο κάποιες απαντήσεις για το μυστήριο της ανθρώπινης ζωής και της ύπαρξης. Οι άνθρωποι μέσα στην ιστορία, κάλεσαν για βοήθεια προσευχόμενοι ή στενάζοντας με δάκρυα, κάτω απ' τον απέραντο ουρανό. Ζήτησαν τη βοήθεια της υπερβατικής αρχής και της δημιουργικής δύναμης του Θεού. Για τους Χριστιανούς ο Κύριος Ιησούς Χριστός έγινε και είναι το Άλφα και το Ωμέγα, ο Πρώτος και ο Έσχατος και ο Άναρχος, ο Τελευταίος και ο Ατελεύτητος, ο Άπειρος και ο και πάλιν Ερχόμενος ως Δίκαιος Κριτής, όπως σημειώνει το βιβλίο της Αποκάλυψης.[\[2\]](#)

Η αναζήτηση και δίψα του ανθρώπου για τη σωτηρία του, υπάρχει έντονα και στην Παλαιά Διαθήκη. Ο προφήτης Ησαΐας μίλησε πρώτος για τον Δούλο του Κυρίου, και για την ενότητά του με το Δημιουργό Θεό, ενώ ο Πλάτωνας στους «Νόμους» του, ως «πατήρ των φιλοσόφων» μας λέγει: «ο μεν δη Θεός αρχήν τε και τελευτήν και μέσα των απάντων έχων», δηλαδή ο Δημιουργός Θεός είναι αρχή, και τέλος, αλλά περιέχει και όλα τα ενδιάμεσα. Μάλιστα, ο αρχαίος Πλούταρχος μας διασώζει την αρχαία επιγραφή του Αιγυπτιακού ναού της Ναϊθ - Αθηνάς, που σε ελεύθερη μετάφραση, λέει: «Εγώ είμαι όλα όσα συμβαίνουν, όσα είναι κι όσα θε να 'ρθουν». Οι αρχαίοι μάντεις και οι αρχαίοι αστρολόγοι ερμήνευαν ότι τα γράμματα του αλφαβήτου, δηλαδή απ' το Α μέχρι το Ω, αυτά έχουν μια μυστηριώδη μυστικιστική σχέση με τους ζωδιακούς σχηματισμούς του ουρανού. Το Ω σε κάποιους αναγραμματισμούς δηλώνεται και ως (Ζ). Ενώ, οι μονοθεϊστές όπως οι Ιουδαίοι, μετά το Χριστό, έβλεπαν ανάμεσα στο βοϊδόσχημο «Άλεφ» και στο τελικό «Ταβ», να περιέχεται όλος ο νόμος του Δημιουργού Θεού, κι όπως λένουν οι ίδιοι, ο Αδάμ δεν μπόρεσε να εκπληρώσει σωστά ούτε μια από τις εντολές. Αργότερα ο Αβραάμ και ο Μωυσής σίγουρα πρώτοι κατανόησαν τον αρχαίο νόμο του Θεού.

Στην Καινή Διαθήκη οι πρώτοι χριστιανοί και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης με το Α και το Ω, ερμήνευαν τον Δημιουργό Θεό, αλλά και τον Υιό Του, τον Κύριο Ιησού Χριστό. Η πρωτοχριστιανική παράδοση μας τονίζει ό,τι έχει ο Πατέρας, έχει και ο Υιός. Ο Κλήμης ο Αλεξανδρέας θα μας πει: «Ο κύκλος (δηλαδή ο Υιός και Λόγος του Θεού) ενώνει όλες τις δυνάμεις που υπάρχουν. Γι' αυτό λέγεται, Άλφα και Ωμέγα. Το τέλος γίνεται αρχή και η αρχή τέλος, δίχως καμία διάσπαση. Το να πιστεύει κάποιος σ' Αυτόν, δηλ. εις το Χριστό, τον κάνει να στέκεται συμπαγής, ενώ δίχως την πίστη αυτή, διασπάται και γίνεται κομμάτια». Ο Κλήμης καταφέρνει και βγάζει από την έννοια του κύκλου κάθε συγκριτιστικό και ερμητικό φιλοσοφικό νόημα, παρότι που για τους ερμητικούς φιλοσόφους, ο Θεός είναι ένας κύκλος με κέντρο

παντού και περιφέρεια πουθενά. Ιδιαίτερα, ο Χριστός για τους Χριστιανούς είναι ένα συγκεκριμένο πρόσωπο. Ένα αληθινό πρόσωπο, ιστορικό και αϊδιο, που υπήρχε από πάντοτε. Είναι το Α και το Ω. Δηλαδή ο Ων και ο Ήν και ο Ερχόμενος, αυτός που θάρθει και πάλι «κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Ο άγιος Μάρκος ο ασκητής όπως μας αναφέρει η Φιλοκαλία, μιλώντας για τα περί του μυστηρίου της Θείας Οικονομίας, λέγει: «Η βεβαία πίστης πύργος εστίν ισχυρός. Χριστός δε τα πάντα το πιστεύοντι γίνεται».[3] Οι αρχαίοι γνωστικοί φιλόσοφοι έκαναν κι αυτοί ερμηνεία για το Α και το Ω, αλλά δίχως να μελετήσουν το κήρυγμα των προφητών, ούτε τα γραπτά στο Κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, αφού απέδωσαν στο γραμματολογικό συμβολισμό τους, μόνο μια αριθμολογική ερμηνεία. Θέλησαν να ταυτίσουν το Α και το Ω, με κάποιο είδος υπερβατικής εκπόρευσης, στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού, ως προς την καθολική φιλοσοφία και τα «άβατα». Διερμηνεύοντας αριθμολογικά την ιστορική πορεία του χρόνου δυστυχώς συστηματοποίησαν το φιλοσοφικό σύστημα της Καμπάλα.

Το Α και το Ω ως σύμβολο το συναντούμαι και στην αρχαία τέχνη, με τις γνωστικές και μαγικές συνήθειες, ακόμα και της σβάστικας. Στην εποχή των Οικουμενικών Συνόδων, οι γνωστικοί φιλόσοφοι και οι παγανιστές ειδωλολάτρες, προσπαθούν και ασκούν μία πολεμική στην εξεικόνιση του κλασσικού σταυρού με το Α και το Ω. Το Α και το Ω, μαζί με το Σταυρό, γίνεται ο συμβολικός παραστάτης της προστασίας όλων των χριστιανών. Το χριστιανικό Δόγμα περί της Αναστάσεως του Κυρίου, ως γνωστόν πολεμήθηκε από τους αιρετικούς, απ' τον Άρειο και τους μονοφυσίτες. Οι αρειανίζοντες δίχασαν την Εκκλησία του Χριστού

και την διχάζουν με την αίρεση των Χιλιαστών έως σήμερα. Όμως, ο Σταυρός του Κυρίου γίνεται το έμβλημα της Νίκης της Ορθοδοξίας. Ο Μέγας Κωνσταντίνος και η Αγία Ελένη η μητέρα του θα βρουν τον Τίμιο Σταυρό στα Ιεροσόλυμα και θα τον δοξάσουν ως πνευματικό όπλο κατά των πονηρών δυνάμεων του σκότους.

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου ως Δίκαιου Κριτού, ίσως να φαίνεται ανά τους αιώνες ωςάν να αργεί. Γιατί η φιλευσπλαχνία του Θεού διαστέλλει το χρόνο, για να σωθούν όσο δυνατόν περισσότερες ανθρώπινες ψυχές, δηλαδή περισσότεροι άνθρωποι, γιατί τα ζώα έχουν μόνο πνοή, όχι ψυχή. Τελικά οι Άγιοι απεικονίζονται και αγιογραφούνται στους περίφημους και ένδοξους Ορθόδοξους ναούς σε όλο τον πλανήτη της γης, είτε λίγο ή πολύ. Όμως ο άορατος πόλεμος κατά του χριστιανού συνεχίζει να γίνεται και μέσω της φαντασίας και της μνήμης. Η ανθρωπότητα προοδεύει τεχνοκρατικά, αλλά δεν βάζει ηθικό χαλινό, ούτε ειλικρινή μετάνοια. Επίσης, παρατηρούμε σήμερα όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία, ότι κι η Εκκλησία να έχει εκκοσμικευθεί με τον Οικουμενισμό, κι είναι μία μεγάλη Αλήθεια αυτό που σήμερα ζούμε. Αλλά κι εμείς, ως ποίμνιο, μήπως έχουμε αφεθεί σε ρυθμούς πνευματικής αυτοκαταστροφής, με την εγωϊστική αυστηρή λογική μας και την άκαμπτη αλαζονική επιθυμία μας.

Ο άνθρωπος τελικά ξεχνά τα όριά του. Ξεχνά το ποιος είναι, αλλά και το ποιος είναι ο σκοπός της ύπαρξής του. Ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ μας διδάσκει ότι ο σκοπός της ύπαρξής μας είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος. Όταν βγάζουμε το Χριστό απ' τη ζωή μας, αποδυναμώνουμε και γινόμαστε άψυχα όντα. Σύμφωνα με τον μακαριστό επίσκοπο Αθανάσιο Γιέφτιτς[4], η ελπίδα του ανθρώπου είναι ο ίδιος, ο όντως Άνθρωπος, ο Χριστός, το σημείον Ω, που περιλαμβάνει το σημείον Α ως αρχή, αλλά είναι και το Τέλος, δηλαδή το Πλήρωμα, που με την Ανάστασή Του υπερέβη τον θάνατο και τη φθορά.

Ο ίδιος ο Κύριος μας λέγει στην Αποκάλυψη: «Μή φοβοῦ· ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος καί ὁ ζῶν, καί ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδοὺ ζῶν εἰμί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».[5] Αυτά τα ιερά λόγια είναι και η ιερή υπόσχεση που δόθηκε από τον Κύριο Ιησού Χριστό στον αγαπημένο μαθητή Του τον Ιωάννη τον Ευαγγελιστή, κατά τη Θεία αποκάλυψη του Οράματος πού αυτός έλαβε, στο νησί της Πάτμου. Συνεπώς, μη φοβού άνθρωπε! Τί να μη φοβάσαι; Μη φοβάσαι τον διωγμό της Εκκλησίας, ούτε αυτόν τον μεγάλο διωγμό που θα έλθει από τον ίδιο τον Αντίχριστο, στις έσχατες ημέρες. Μη φοβάσαι αυτούς που μπορούν να σου βασανίσουν το σώμα, πού σε καταδιώκουν παντού. Μη φοβάσαι τα όργανα του αντιχρίστου και τους άρχοντές του, που θα κάνουν τους πάσης φύσεως διωγμούς, κατά των χριστιανών. Μη φοβάσαι άνθρωπε, τους τυράννους του κόσμου τούτου, αυτούς πού δεν ξέρουν να εκτιμήσουν την ταπείνωσή Του, κατά τον θάνατό Του,

επί του Σταυρού, λέγει ο ίδιος ο Κύριος. Μη φοβάσαι τον άορατο πόλεμο από τους δαίμονες πού οδηγούν τους ανθρώπους σε διάφορα πάθη, ώστε να μην μπορούν να δουν και να διακρίνουν την ευαγγελική αλήθεια. Μη φοβάσαι τίποτα, είσαι στρατιώτης του Χριστού και το πολίτευμα ημών εν ουρανοίς υπάρχει, κι όχι στην γη!

Πώς μπορώ, ρωτά ο άνθρωπος, Κύριέ μου, να μη φοβάμαι; Όταν ο χριστιανικός κόσμος και τα χριστιανικά έθνη είναι οπλισμένα και πάνοπλα, για να καταστρέψουν την Ορθοδοξία μας. Μήπως εμείς είμαστε μικροί σε αριθμό; Και απαντά ο Κύριος, μη φοβάσαι, διότι «Εγώ είμι ο πρώτος και ο έσχατος, και ο ζων, το Άλφα και το Ωμέγα». Τονίζει ο ίδιος Κύριος, ότι όλες οι δυνάμεις και υπερδυνάμεις που θα στρέφονται εναντίον σας, δεν θα είναι τίποτε άλλο, παρά ένας τυφώνας, από τη χώρα των νεκρών! Μην το ξεχνάτε, λέγει, ότι: «Εγώ είμαι ο ζων, και ιδού Ζων είμι εις τούς αιώνας, εγώ είμι ο Ών και ο Ήν και ο Ερχόμενος».[6] Ποιος είναι λοιπόν το Α και το Ω, άραγε δεν είναι ο προ των αιώνων και μετά τη συντέλεια των αιώνων ο ίδιος ο δημιουργός Θεός;

[page_end]

Στην Αποκάλυψη και στο Ευαγγέλιό του ο Ιωάννης, μας τονίζει παραστατικά ότι ο Κύριος, μας λέγει: Εγώ ειμί πριν από την αρχή των πάντων και μετά το τέλος όλης της κτίσεως. Όλα τα κτίσματα της δημιουργίας είναι οριοθετημένα μέσα σε ένα χρονικό πλαίσιο, το οποίο εγώ έχω μετρήσει, με κάθε λεπτομέρεια, για κάθε κτιστό πλάσμα, όμως έξω απ' αυτό, δεν μπορούν να επεκταθούν. Γι' αυτό, Άνθρωπε: Μη φοβάσαι, διότι εγενόμην νεκρός, και ιδού ζων ειμί. Μη φοβάσαι ούτε και τον θάνατο! Γιατί, Εγώ ειμί πριν από τον θάνατο και μετά τον θάνατο. Ο θάνατος είναι ο υπηρέτης μου, κι εγώ επιτρέπω στον υπηρέτη μου, να Με υπηρετεί στον κόσμο τούτο. Παρέδωσα οικειοθελώς, τον εαυτό Μου, στον υπηρέτη Μου, για τρεις μόνο ημέρες, και μετά τον διάταξα, να Με αφήσει, και τώρα, ιδού, εγώ ζω! Εγώ είμαι ο Δεσπότης του θανάτου και της ζωής. Εγώ είμαι ο Δεσπότης του χρόνου και της αιωνιότητας. Είμαι ο Παντοκράτωρ. Μη φοβάσαι Άνθρωπε! Ιδού ζων ειμί εις τους αιώνας των αιώνων. Θα είμαι ζωντανός για πάντα. Εσύ επίσης, θα είσαι μαζί Μου, ζωντανός. Αλλά, κι όλοι όσοι θα παραμείνουν σ' Εμένα πιστοί και δεν θα φοβούνται, αυτοί θα ζουν μαζί Μου! Μη φοβού Άνθρωπε! Εγώ είμι το Α και το Ω.[7]

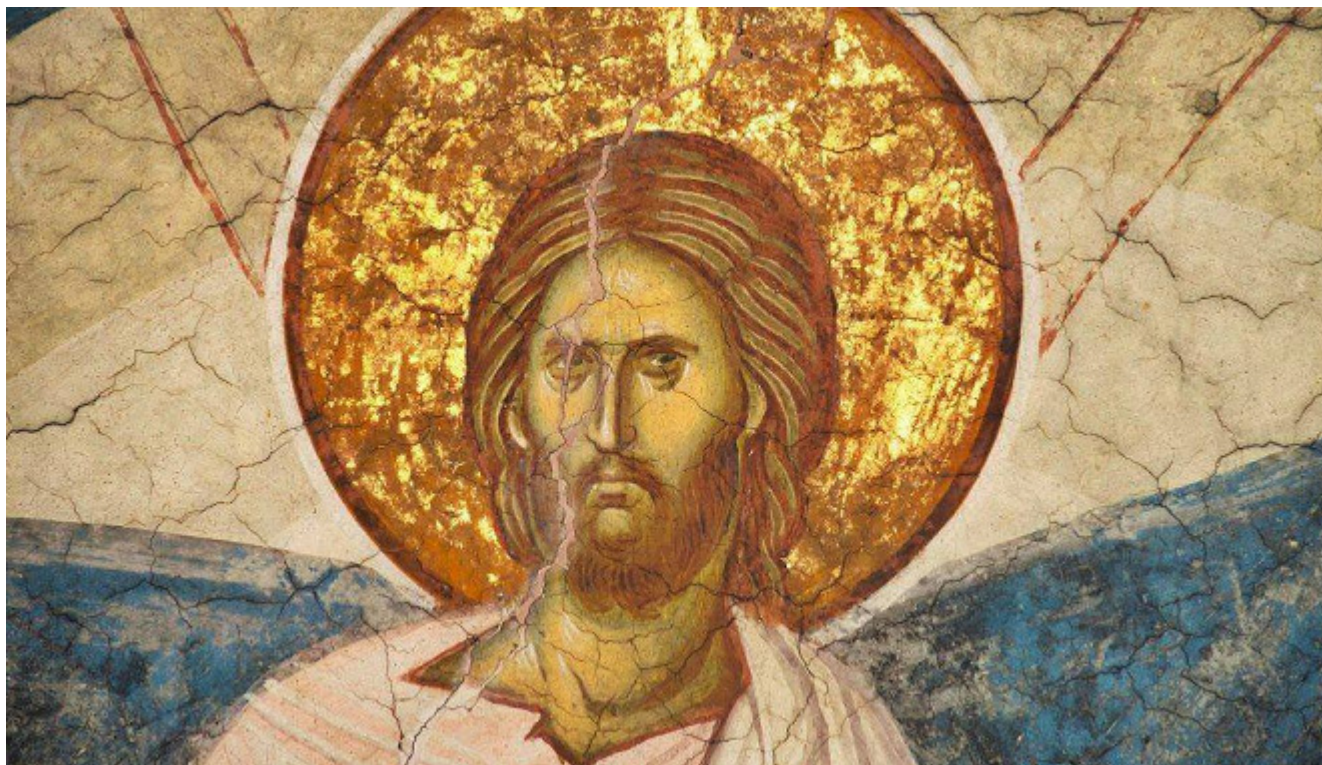
Πράγματι, αυτά τα φοβερά λόγια, του Κυρίου, είναι αιώνια και αθάνατα, είναι αυτά τα λόγια Του που αντηχούν στις ψυχές των πιστών δούλων Του. Κι όποτε εγείρονται τα κύματα των διωγμών εναντίον της Αγίας Εκκλησίας Του, οι αληθινά πιστοί, οι στηριγμένοι στον βραχίονά Του τον υψηλό, δεν θα φοβούνται, γιατί αληθινά, Σοι πρέπει πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις, εις τούς αιώνας των

αιώνων! Αμήν.

Χαρακτηριστικό είναι ότι όταν κάθε έτος έρχεται η Ακολουθία των Αγίων Παθών, η εβδομάδα του Νυμφίου, τότε ακούμε τροπάρια και υμνολογίες, με συμπυκνωμένα υψηλά νοήματα. Οι ημέρες εκείνες απαιτούν το ντύσιμο ακόμα και των ιερέων σε σκούρα ενδύματα: «Μεγαλοβδομάδα» τη λένε, κάθε μέρα είναι μία «Μεγάλη» ημέρα. Κι όλες οι ημέρες είναι ο προθάλαμος του θανάτου, που οδηγεί στην τελική Ανάσταση και την αιώνια ζωή. Την εγγυάται ο ίδιος ο Δημιουργός Θεός και εμείς ομολογούμε και λέμε πως τον πιστεύουμε. Όμως αρκετές φορές γινόμαστε ανειλικρινείς, γιατί φοβούμαστε τον θάνατο. Γι' αυτό και ως αδύνατοι Άνθρωποι σταυρώσαμε τον Χριστό.

Ο όχλος γίνεται επικίνδυνος, όταν τη μια ημέρα υμνεί, και την άλλη σταυρώνει. Στις νυκτερινές ακολουθίες των μοναστηριών και μάλιστα του Αγίου Όρους όπου για λίγο βίωσα τις πνευματικές εμπειρίες ως Διευθυντής της Αθωνιάδας Εκκλησιαστικής Ακαδημίας, πράγματι ο άνθρωπος περνά τις ώρες στο μισοσκόταδο και προβληματίζεται, όταν ακούει τις ωραίες ψαλμωδίες και τις καμπάνες σε λυπητερά κτυπήματα της Μεγάλης Εβδομάδας. Τότε αρχίζει να βιώνει τα ιστορικά γεγονότα του Πάθους, που έγιναν πριν από τόσους αιώνες, αλλά με μία ακατανόητη λεπτομέρεια. Ο ανθρώπινος λογισμός μπαίνει στην πορεία των τελευταίων ημερών του ιδρυτή του Χριστιανισμού, στην πορεία προς το Γολγοθά. Αναλογίζεται ο ανθρώπινος νους, τον Κύριο της Δόξης, να υπομένει τα πάντα, μόνο και μόνο, για να σώσει τον «Άνθρωπο».

Έτσι, ζει κι ο μετανιωμένος Άνθρωπος το φοβερό μέγεθος της προδοσίας, την υποκρισία των γραμματέων και των φαρισαίων, τη χλεύη και τον εξευτελισμό από εκείνους τους ανθρώπους, που μόλις πριν λίγες ημέρες Τον υποδεχόντουσαν με το «Ωσαννά» τόσο ένδοξα στα Ιεροσόλυμα. Άραγε ο Άνθρωπος, μπορεί να καταλάβει πόσο μόνος και ξένος και εγκαταλελειμένος, αισθάνθηκε ο ίδιος ο Παντοδύναμος Κύριος, όταν γίνεται ικέτης προς τον Πατέρα Του, ψελλίζοντας: «Ηλί, ηλί λαμά σαβαχθανί». Άραγε, εμείς οι Άνθρωποι, μπορούμε έστω για λίγο, να συμμεριστούμε αυτόν τον πόνο Του, πάνω στο Σταυρό, ακόμα κι όταν μονολογεί «απελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο». Εμείς, λοιπόν, το δημιούργημά Του, δεν μπορεί να μην πάσχουμε, όταν πάσχει ο Πλάστης μας. Ο άκακος και αθώος «Αμνός του Θεού» έστηκεν επί την θύραν και κρούει, με τη ιερή θυσία Του, να μπει μέσα στον «οίκον», μέσα στην ψυχή του κάθε ανθρώπου.

Ας μην γινόμαστε ως ο Ιούδας, που για τα «τριάκοντα αργύρια», έγινε ο φθονερός και παράνομος, κι «ουκ ηβουλήθη συνιέναι», ούτε να γινόμαστε σαν τον φοβισμένο Πέτρο, που τρεις φορές «ηρνήσατο μεθ' όρκου ότι ουκ οίδα τον άνθρωπον». Μάλιστα, το ίδιο το παράνομο Συμβούλιο των Φαρισαίων που Τον φώναξε τον Κύριο για να Τον παγιδεύσει, όλους τους αποστόμωσε, αποκαλώντας τους «μωρούς και τυφλούς», με τα «ουαί υμίν Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί». Ποιος ήταν Αυτός; Ήταν ο Ων, ο Ην και ο Ερχόμενος, ο Άμωμος, για να καταλήξει στον ατιμωτικό θάνατο και στον Σταυρό εν μέσω δύο ληστών.[\[8\]](#) Ο Κύριος Ιησούς Χριστός διασύρεται, μαστιγώνεται, υπομένει εμπτυσμούς και λογχισμούς και τελικά μένει τελείως μόνος και ξένος και εγκατελελειμένος.

Κι ενώ ήρθε για τη σωτηρία του κόσμου με την κοσμοσωτήριο διδασκαλία του, μέσα απ' την οποία το δημιούργημά του ο άνθρωπος καλείται να γνωρίσει την άυλη πνευματική του φύση, την ψυχή του, αυτό το άγνωστο, το μυστηριώδες, το μεταφυσικό, αυτή τη θεϊκή ουσία, που δογματικά έχει επικρατήσει, χωρίς ανθρώπινα να έχει αποδειχθεί, ότι ακόμα και μετά θάνατον η ψυχή συνεχίζει να υπάρχει και δεν καταστρέφεται, αλλά ζει αιώνια.

Αλλά κάποιοι πλαστογράφοι της νέας διαθήκης Του, συνεχίζουν το άθεσμο και την παρανομία, γίνονται συνεργοί των εχθρών Του, εμποδίζοντας ανά τους αιώνες τη διάδοση του αληθινού λόγου Του. Οι 21., αιώνες που ήδη πέρασαν, από τότε και κάθε χρόνος που περνάει, επιβεβαιώνει, ότι αρκετοί κοσμικοί ηγέτες και η κυρίαρχη τάξη και οι άρχοντες, πολιτικοί και εκκλησιαστικοί, ξεχάστηκαν, και

νόμιζαν ότι επειδή βρέθηκαν στην εξουσία, θα μπορούν να μεταχειρίζονται με περιφρόνηση και με υποταγή τον λαό του Θεού. Ξεχνούν την ιστορική πραγματικότητα, ξεχνούν ότι ουδείς μόνιμος σε αυτή την ζωή, ουδεμία εξουσία έμεινε, ούτε πρόκειται να μείνει εδώ αιώνια.

Έτσι αρκετοί άρχοντες του Λαού, κινούνται και ενεργούν και πράττουν σαν νάναι αιώνιοι, κι ας συμμετέχουν στην αναπαράσταση των αρχαίων γεγονότων, και σε αυτή την εποχή, ακόμα και μέσα σε Εκκλησίες ως οι υποκριτές και οι «Θεοπαίχτες». Στην σύγχρονη καθημερινότητα, μέσα στο σήμερα βλέπουμε ότι συμβαίνουν τα ίδια πράγματα όπως παλιά, με κάποιον σύγχρονο σχετικό παραλληλισμό. Υπάρχουν και σήμερα αρκετοί Πιλάτοι, που νίπτουν τας χείρας των και αμέτρητοι Ιούδες, που προδίδουν τον Χριστιανισμό και παρανομούν, αλλά δεν τιμωρούνται. Όμως ξεχνούν όλοι αυτοί, ότι το Σύμβολο της Πίστης που οριστικοποιήθηκε με την Β' Οικουμενική Σύνοδο, κάνει λόγο για την Β' Έλευση του Κυρίου ως Δίκαιου Κριτού. Ο Θεός δεν είναι μόνο αγαθός και γεμάτος αγάπη, αλλά είναι και Δικαιοσύνη και Δίκαιο και Αλήθεια.

Ο σύγχρονος άνθρωπος ξέχασε ότι ήρθε στον κόσμο για να γίνει καλός οικονόμος και καλός διαχειριστής, κι όχι τύραννος και δυνάστης των άλλων ανθρώπων. Ο σημερινός Χριστιανισμός στη Δύση χρεωκόπησε, όπως ωραία μας έχει μιλήσει ο φωτισμένος λογοτέχνης Φιοντορ Ντοστογιέφσκι και ο χαρισματικός όσιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς. Η Ορθοδοξία καλείται και σήμερα να διασώσει την Αλήθεια της Πίστης, γιατί όταν θα έρθει ο Κύριος ως Δίκαιος Κριτής άραγε πόσοι άνθρωποι θα έχουν διαφυλάξει την ορθή πίστη όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς.^[9] Η πίστη αυτή είναι μια πίστη που αναφέρεται στη ζωντανή και δυναμική πεποίθηση για την άμεση σχέση του Θεού με τον άνθρωπο και τη ζωή του. Με απόλυτο τρόπο τίθεται το ερώτημα αυτό και προκαλεί βαθύτατη εντύπωση. Ακόμα κι αν η διατύπωση θεωρηθεί ως σχήμα υπερβολής, η αλήθεια που εκφράζει είναι ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να εξαφανισθεί η αληθινή πίστη, από τις καρδιές των ανθρώπων που κατοικούν στον πλανήτη Γη. Μας αποκαλύπτει εσχατολογικά και προφητικά ότι η πίστη αυτή, είναι πιθανό στο μέλλον να ψυγεί, να ατονήσει, να εκλείψει σε τέτοιο βαθμό, ώστε να αποτελέσει κάτι το σπάνιο. Μας προειδοποιεί ο Κύριος τους πιστούς που θα ζουν στα έσχατα, να είναι έτοιμοι για τις πιο ακραίες, τις πιο απίθανες, τις πιο απροσδόκητες εξελίξεις στο θέμα της πίστεως και της απιστίας. Το ερώτημα είναι σαφές: «πλην ο Υιός του Ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;», όταν πράγματι θα υπάρξει τέτοια απιστία, έλλειψη αγάπης και πίστης, λόγια που σαφώς καλούν σε μεγαλύτερη εγρήγορση, σε αυξημένη ετοιμότητα, σε αληθινή αγρυπνία του πνεύματος.

Ο Ορθόδοξος λαός καλείται να διαφυλάξει την πίστη του, η Ορθοδοξία είναι η αρχή και το τέλος, είναι το Α και το Ω, να μην γίνει υποχείριο των σκοτεινών δυνάμεων και των ανθρώπων του Αντιχρίστου που θα βασιλεύσει για επτά έτη. Πρίν απ' την εμφάνισή του «αντικειμένου» όπως τον ονομάζει ο απόστολος Πάυλος, στην Β' Θεσσαλονικείς[10] «ο αντικείμενος και υπεραιρόμενος επι πάντα λεγόμενον θεόν ή σέβασμα ώστε αυτόν εις τον ναόν του θεού ως θεόν καθίσει αποδεικνύντα εαυτόν οτι εστιν θεός», τότε λίγο πρίν, θα εμφανιστούν οι προφήτες Ηλίας και Ενώχ, οι οποίοι θα τον ελέγξουν ως ψεύτη και υποκριτή, τότε θα έχει γίνει και ο ναός του Σολομώντα που πιθανόν εκεί θα τον ενθρονίσουν, αλλά συντρέχει να ζητήσει να δοξασθεί και εις τον ναό της του Θεού Σοφίας εις την Κωνσταντινούπολη, κι αυτό εάν θα γίνει, θα επιφέρει σύγχυση μεγάλη. Ακόμα και στην περίπτωση των νέων μεγάλων διωγμών που τυχόν γίνουν, από τον Αντικείμενο, από το ήμισυ της βασιλείας του και κατόπιν θανατώνοντας τους δύο προφήτες.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε καλούμαστε να διαφυλάξουμε την αληθινή πίστη, Ο πιστός λαός καλείται να είναι έτοιμος και να γρηγορεί, γιατί είναι οι στρατιώτες του Ουράνιου Βασιλέα επί της γης. Σε λίγο καιρό μετά απ' αυτά τα εσχατολογικά γεγονότα, θα έρθει κι ο Κύριος των Δυνάμεων να κρίνει ζώντας και νεκρούς και να αποδόσει τη Δικαιοσύνη των αιώνων, καθότι Αυτός είναι το Α και το Ω. Έρχου Κύριε!

Ευχαριστώ πολύ.

Παραπομπές:

[1] Εισήγηση του Καθηγ. Δρ. Αλέξιου Παναγόπουλου - Ακαδημαϊκού, στο Διεθνές Συνέδριο στο Γόρκι της Λευκορωσίας, εις την Κρατική Γεωπονική Ακαδημία, από 22 - 24 Σεπτεμβρίου 2022, με τη συνδιοργάνωση της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Λευκορωσίας, και με το γενικό θέμα: «Η Ορθοδοξία ενώπιον των ιστορικών γεγονότων για τους σλαβικούς λαούς. Για τα 1030 έτη Ορθοδοξίας εις την Λευκορωσική γη».

[2] Αποκάλυψη 1, 7-8.

[3] Πρβλ. Φιλοκαλία, σελ. 96 τόμος Α. Πρβλ. Αλέξιου Παναγόπουλου, Αγιορείτικο Πολιτειακό Καθεστώς, Αθήνα 2006.

[4] Βλ. Από την Ελευθερία στην Αγάπη, εκδ. Δόμος, Αθήνα 2012, σελ. 106.

[5] Βλ. Αποκάλυψη, 1, 17-18.

[6] Αποκάλυψη, 1, 18. Πρβλ. Αλέξιου Παναγόπουλου, Εσχατολογικά, Πάτρα, 1998.

[7] Αποκάλυψη, 1, 8

[8] Πρβλ. Πρόλογο της Αχρίδος για το μήνα Μάρτιο, του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ακδόσεις Άθων, 195. Βλ <https://proskynitis.blogspot.com>
Πρβλ. Αλέξιου Παναγόπουλου, Επίσκοπος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, Πάτρα 1991.

[9] Βλ. Λουκάς, 18, 1-8. Πρβλ. <https://alopsis.gr/%CF%80%CE%BB%CE%AE%CE%BD-%CE%BF-%CF%85%CE%B9%CF%8C%CF%82-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B1%CE%BD%CE%B8%CF%81%CF%8E%CF%80%CE%BF%CF%85-%CE%B5%CE%BB%CE%B8%CF%8E%CE%BD-%CE%AC%CF%81%CE%B1-%CE%B5%CF%85%CF%81/>

[10] Β' Θεσσαλονικείς, 2, 4. Πρβλ. Αλέξιου Παναγόπουλου, Οι εσχατολογικές διαστάσεις της παιδαγωγίας κατά τον Ιω. Χρυσόστομο, Θεσσαλονίκη, 2009.

<https://bit.ly/3V3sOs1>